

چند روز پیش، به‌طور اتفاقی، یکی از دوستان قدیمی‌ام را در خیابان دیدم. ماه‌ها بود از او خبری نداشتم. قبلاً هر وقت حالش را می‌پرسیدم، مدام از نداشتن زمان کافی برای انجام کارهایی که دوست داشت انجام دهد گله می‌کرد. این بار که حالش را پرسیدم، برعکس همیشه، از بی‌وقتی و مشغولیت‌هایش شکایت نکرد!

دوستم، که از سال‌ها قبل منتظر فرصتی بود تا ویراستاری یاد بگیرد، برایم تعریف کرد چند ماه است در کلاس آنلاین ویراستاری شرکت می‌کند و کم‌کم کار برای ویرایش هم تحویل می‌گیرد.

خیلی برایم عجیب بود کسی که همیشه به خاطر دانشگاه و کارهای زیادش غر می‌زد، حالا وقت پیدا کرده‌است و به کلاس ویراستاری می‌رود! علت این تغییر را پرسیدم و از جوابی که شنیدم بیشتر تعجب کردم! دلیلش «کرونا» بود.

از موقعی که کرونا آمده، دانشگاه و محل کار دوستم نیمه‌تعطیل شده و بیشتر کارها مجازی انجام می‌شود. او هم از زمان‌هایی که در راه و ترافیک تلف می‌شده است استفاده کرده و آن زمان‌ها را صرف یادگرفتن ویراستاری کرده‌است.

اتفاقاً مدتی بود که دنبال کمک ویراستار برای مجله هم می‌گشتم. به او پیشنهاد دادم بیاید دفتر مجله تا به‌طور آزمایشی، دو سه روزی را کنار ویراستارمان کار کند تا فوت و فن کار دستش بیاید. او هم از همین امروز آمده و از واردشدن به کاری که آن را دوست دارد، خوشحال است.

در فاجعه‌بار بودن ویروس کرونا شکی نیست، اما می‌توان از هر اتفاق بدی استفاده‌هایی مفید کرد؛ مانند کاری که دوست من انجام داد. این ماه‌های کرونایی که باید بیشتر ساعت‌های روز را در خانه بمانیم، فرصت خوبی است برای یادگرفتن مهارت کار با نرم‌افزارهای فتوشاپ و...؛ با استفاده از فیلم‌های آموزشی.

زمان‌هایی که قبلاً در مسیر رفت و آمد به مدرسه و گردش در خیابان تلف می‌شد، حالا می‌تواند به فرصتی برای یادگرفتن کاری مفید تبدیل شود. حیفاً است بهترین روزهای عمرمان را در حسرت یادگرفتن مهارتی بمانیم که حالا زمان و وقت آموختنش با پای خودش به سراغمان آمده‌است! کرونا تهدیدی است که می‌توانیم آن را به فرصتی بزرگ برای ماهرشدن در کارها تبدیل کنیم.